

ТОЧКА ЗОРУ

АНДРІЙ ПАРУБІЙ

Майдан стоїть доти, поки не покарають останнього винуватця кривавого режиму

«Майдан в Україні не розійдеться до повного перезавантаження влади», – про це заявив комендант Майдану Андрій Парубій. За його словами, крім зміни влади, домагатимуться виконання й усіх інших вимог, у тому числі покарання винних за вбивства, тортури, ув'язнення активістів, тощо.

flashontimenews.com

МІЛА ЙОВОВИЧ

Йовович стоїть на позиціях гуманізму, справжній філантроп

«Що я можу зробити, щоб допомогти моїм людям, які борються в Україні прямо зараз? Йти на знак протесту мені важко. Я не хочу мати нічого спільного з тим де є зброя та політика. Я допоможу тим, хто наразі залишився безпорадним, також, перераховуючи власні кошти, я намагаюсь допомогти жертвам насильства в Україні. Буду рада, якщо зможу допомогти ще чимось. SLAVAUKRAINA!!! GEROYAMSLAVA!!!»

ЛЕСЯ ОРОБЕЦЬ

У депутата є власна пропозиція щодо Межигір'я

В Києві третій день не можливо купити гвоздик. Панахида за панахидою. Треба закрити Межигір'я, Сухолуччя, всі ці центри людської ницості та жадоби, описати все майно і продати на відкритому аукціоні. Гроші вилученні за цю розкіш передати в спеціальний фонд, який би опікувався родинами Героїв Небесної Сотні та всіма пораненими та постраждалими. Нехай більше ніколи гвоздика в Києві не буде дефіцитом.

МУСТАФА НАЙЄМ

Мустафа Найєм про новий Парламент

«Стране нужны досрочные выборы в Верховную раду! По открытым спискам. Парламент должен повторно получить мандат доверия от избирателей».

СВЯТОСЛАВ ВАКАРЧУК ТА ЛІНА КОСТЕНКО

Кожен з тих, хто загинув в ці дні, зробив для майбутнього України більше, ніж усі політики разом взяті. Слава Героям! Страшно усвідомити, що саме десятки вбитих і тисячі поранених стали причиною того, що відбулося зараз в ВР. Надто висока ціна!

Вічна парадигма історії: за свободу борються одні, а до влади приходять інші.

Все одно за владу буде соромно, за будь-яку владу час від часу буває соромно. А от за Україну соромно вже не буде.

Чи справді вірив я у перемогу в такій тяжкій, нерівній боротьбі? Так, вірив я. Найперше вірив – Богу. І вірив людям. Людям і собі.

ТРИВОЖНИЙ ЛИСТ З КРИМУ

На електронну адресу нашої редакції надійшло тривожне повідомлення з Автономної республіки Крим

«Внимание!! Решается судьба крима!!! Константинов заявил народу, что он и Могилёв признал нелегитимной власть украины, что она захвачена радикалами и экстремистами и все её решения не признаёт. Сейчас состоится внеочередная сессия, созываются все депутаты, пока прибыло 16, будет решаться судьба всех крымчан. Не будьте равнодушны друзья!!! Распространите информацию своим знакомым и друзьям в Крыму. Спасибо вам за понимание и сплочённость.»

Зараз на місці знаходиться наш кореспондент, який повідомлятиме про подальший розвиток подій у Криму.

ТАЇСІЯ ПОВАЛІЙ ЗНОВУ ПОКИНУЛА УКРАЇНУ

Відома співачка разом із паном Володимиром Сальдо вчора вилітали з Борисполя

Народна артистка, котра займає другу позицію у списку Партії регіонів, раптово вирішила покинути країну. Це вже не перший раз, коли співачка покидає Київ через політичні мотиви. У 2004 році, під час Помаранчевої революції, вона стояла на одній сцені з регіоналами. Після чого була вимушена покинути вітчизняний простір та українську естраду, тоді і почалась її співпраця з Басковим. Фактично, це врятувало її сценічне реноме та імідж. Тільки важко зрозуміти одне – навіщо вона постійно ставить під удар власну сценічну кар'єру? При чому, запевняючи, що за депутатську діяльність отримує менше, ніж за куплет. Якщо її бажання бути депутатом, як говорить сама співачка, виходить із мотивів захисту авторських прав та допомоги дітям в отриманні музичної освіти, навіщо вона так ризикує?

КРИВАВИЙ СПИСОК

На протязі довгих років вони грабували Україну та щоденно відбивали у людей бажання тут жити. Скарби нації були вимушені шукати себе деінде. Інтелектуальна еліта прагнула працювати за кордоном, а робочі руки постійно тинялись по заробіткам. В режимі Януковича не було ні краплі людяності, відверта брехня та знущання над людьми – ось методи боротьби біло-голубих. Регіоналістське кодло визрівало на протязі довгих років, і як ракова пухлина вирішило запуснути метастази всюди. Але молодій Україні обірвався терпець, вона взяла свою волю в кулак, згуртувала націю і дала відсіч бандитам назавжди. Для полегшення сприйняття процесу люстрації, та з метою запобігання повернення до владних повноважень чиновників з «кривавими руками» пропонуємо вам повний список осіб причетних до трагічних подій, що мали місце за останні три місяці. Пропонуємо винести цей список на громадське обговорення та затвердження, в якому лише депутати, які зараз сидять під куполом. Якщо Майдан проголосує за цей список, то він буде розповсюджений на всю Україну, як список «ізгоїв».

Азаров Алексей Николаевич
Бадаев Руслан Геннадьевич
Балога Виктор Иванович
Балога Павел Иванович
Барвиненко Виталий Дмитриевич
Бахтеева Татьяна Дмитриевна
Бережная Ирина Григорьевна
Близнюк Анатолий Михайлович
Богословская Инна Германовна
Бойко Владимир Семенович
Бондаренко Елена Анатольевна
Васадзе Таризл Шакрович
Васильев Геннадий Андреевич
Васильев Александр Андреевич
Ващук Екатерина Тимофеевна
Волков Александр Михайлович
Гергега Александр Владимирович
Герман Анна Николаевна
Геллер Евгений Борисович
Голуб Александр Владимирович
Горина Ирина Анатольевна
Грушевский Виталий Анатольевич
Дейч Борис Давыдович
Добкин Дмитрий Маркович
Ефремов Александр Сергеевич
Зарубинский Олег Александрович
Иванющенко Юрий Владимирович
Илык Роман Романович
Иоффе Юлий Яковлевич
Калетник Оксана Николаевна
Калетник Григорий Николаевич
Калетник Игорь Григорьевич
Кивалов Сергей Васильевич
Кинах Анатолий Кириллович
Клюев Сергей Петрович
Колесников Борис Викторович
Колесниченко Вадим Васильевич
Крук Юрий Борисович

Кузьмук Александр Иванович
Левченко Николай Александрович
Лукьянов Владислав Валентинович
Левочкина Юлия Владимировна
Макеев Владимир Владимирович
Мартынчук Адам Иванович
Миросниченко Юрий Романович
Новинский Вадим Владиславович
Олейник Владимир Николаевич
Пилипишин Виктор Петрович
Писаренко Валерий Владимирович
Повалий Таисия Николаевна
Попеску Иван Васильевич
Поплавский Михаил Михайлович
Пресман Александр Семенович
Пшонка Артем Викторович
Рыбак Владимир Васильевич
Рыбаков Игорь Александрович
Рудьковский Николай Николаевич
Святаш Дмитрий Владимирович
Симоненко Петр Николаевич
Стоян Александр Николаевич
Сухий Ярослав Михайлович
Табалов Андрей Александрович
Табалов Александр Николаевич
Табачник Яков Пиневиц
Тедеев Эльбрус Сосланович
Тихонов Виктор Николаевич
Тигипко Сергей Леонидович
Фельдман Александр Борисович
Хомутынский Виталий Юрьевич
Царев Олег Анатольевич
Чечетов Михаил Васильевич
Шаров Игорь Федорович
Шкиря Игорь Николаевич
Шуфрич Нестор Иванович
Щербань Артем Владимирович
Янукович Виктор Викторович

НА ДІМ НАРОДНОГО ДЕПУТАТА БУЛО ВЧИНЕНО ОЗБРОЄНИЙ НАПАД

Депутат від фракції Батьківщина Александр Дубовой сьогодні розповів про напад на його дім

Стало відомо, що було вчинено збройний напад. «22.02.2014 року, о 22.40 був здійснений збройний напад на мій будинок. В той час, коли в будинку перебували моя сім'я та родичі, вони почули шум та постріли, у вікно побачили більше десяти людей в масках зі зброєю в руках.»

Після цього депутат розповів, що міліція не змогла відреагувати на виклик вчасно, а невідомі, знаходячись на території будинку, здійснювали постріли та погрозували життю Дубового та його сім'ї. Після того, як злочинці зрозуміли, що у домі знаходиться велика кількість людей, вони зникли. Коли міліція подзвонила, щоб пояснити свою відсутність, їх допомога вже не була потрібна.

«Такі події можу пов'язувати через поширену інформацію в соціальній мережі «Фейсбук» на сторінці Vitaliy Shabunin, де мова йде про будинок, зі словами: «Поїдьте пробийте будинок, фізично не встигаю. Будьте обережні!». Вважаю такі вчинки провокативними з боку при-

хильників кримінальної влади Януковича».

З цього можна зробити висновок, що то була купа розлючених тітушок – останнього оплоту влади Януковича. І це, ймовірно, тривожний сигнал для всіх опозиціонерів. Складається враження, що бандити намагаються задавити опозицію силовими методами. Інформація про агресію з боку тітушек лунає майже по всій країні, особливо зі столиці та південно-східної частини України. Мабуть, можна назвати такі акти вандалізму передсмертною агонією влади Януковича.

СПОВІДЬ НЕ СОТНИКА

Розповідь молодого хлопця який з 2 грудня на Майдані дала можливість зазирнути нам за куліси життя на «барикадах». Денис із Кіровограду на початку був у двадцятці Руслани, коли справа дійшла до війни, він був одним із перших

На Майдані юнак займався різними справами, починаючи від прибирання території і закінчуючи обороною та штурмом. Спочатку розмови він зазначив, що не записувався в сотню Самооборони, тому що не хотів знаходитись під керівництвом рівної з ним людини, він хотів нести відповідальність виключно за власні дії.

Перший кризисний момент наступив якраз перед подіями на Грушевського, — «Майдан просто потухав, політики нічого не робили, і нам не давали». Але потім, коли 19 числа розпочались події на Грушевського, я відразу повернувся на Майдан. Ми їздили додому на декілька днів, відпочити, перевести дух, тощо. Я на початку був під патронатом Руслани, і з квитками нам допомагала вона». Ось саме 22 січня, молоді люди і змогли показати хто на що здатен, і хто як діє. Всі були разом, і звичайні молодики, кияни, правий сектор, — «Правий сектор, самооборона, сотні, інші бійці — у всіх нас була одна мета — побороти загальну проблему, але після її вирішення кожен із нас піде своїм шляхом».

«Я не вступав у сотню, хоча були такі пропозиції, просто моя позиція була така: Майдан — це не армія, я хочу робити все самостійно», — каже Денис.

«Коли 18 лютого розпочалась зачистка, я йшов на передову, і я боявся за себе. Але, як виявилось потім, постраждали в більшості ті, хто охороняв намети.»

Бували такі випадки, коли сотня, не відомо чому, за наказом зупинялась, а «некеровані» йшли вперед, так було і цього тижня. Назад барикади на Грушевського повернули саме звичайні бійці, кияни, всі хто йшов на барикади, не тому що в сотні, а тому що так було треба Україні. Часто траплялись випадки, коли на тих, хто не в сотні називали провокаторами, звісно гарячі голови є всюди, але такий недолік в організації був.

Також, великою проблемою було те, що шоломи та щити можна було отримати тільки за умови, якщо ти в сотні. «В останній день війни вийшло так, що я з другої ночі просив нас засоби захисту, а о шостій почались агресивні дії, з того боку барикади». Екіпіровка бійцям часто доставалась від звичайних киян, від ВВ-шників, кому як пощастить. «Бувало й таке, що у відповідальні моменти, я сотні в епіцентрі не бачив, тим паче Яроша. Взагалі, він на початку просто сидів у профспілках і займався своїми справами, барикадної активності я за ним не помітив. Барикади відвідували та будували Луценко, Кириленко, часом приєднувався і Порошенко».

Коли самобранці захищали профспілки, ними командував лейтенант запасу, він просто намагався прагматично розташувати хлопців. Периметр впродовж сцени, на Хрещатику достався Денису. На місці він вже брав людей із резерву і там їм говорив що конкретно робити. «Важко тоді було відрізнити хто є хто, навіть хлопці із правого сектору не завжди користувались пізнавальними засобами, а відповідної атрибутики у Спільної Справи я взагалі не бачив, тому не можу точно сказати де і як вони діяли».

За словами хлопця стало зрозумілим, що до пожежі у Профспілках на Майдані було 39 сотень, але організація в них звісно «культура». Майдан не раз рятували люди, які мали зброю, особисто подібну ситуацію побачив наш розповідач, коли львів'яни приїхали на Майдан і відстрі-

лювались на барикадах, тоді «Беркут» відступив. А Денис та інші тим часом витісняли ВВ-шників.

Коли палав Будинок Профспілок, то наш активіст також був там, як аматор-пожежник, бо МЧС-ники, по відомим нам причинам, не могли відразу дістатись до лінії дислокації вогню. «О пів на першу вже догорав другий поверх, на власні очі бачив і обгорілі трупи. Не можу сказати скільки їх там точно було. Тому що на мені був протигаз, через нього дуже погано видно, а особливо, коли стихало полум'я, можливо я на когось наступив, але не можу стверджувати, бо нічого не було видно. Одне тіло бачив точно, про інші чотири мені розповіли хлопці, але це далеко не всі, хто згорів, я думаю, що там ще знаходять трупи, можливо навіть і десятих, але це виключно моя власна думка».

Серед майданівців достатньо відомою була дівчина, її звали Тіна, вона часто співала на сцені. За словами Дениса дівчина мала дуже привабливу зовнішність, і після штурму Профспілок її ніхто не може знайти. Через три дні почали розходитись чутки, що її захватили беркутівці, можливо навіть гвалтували. Факт залишається фактом, дівчина зникла, її ніхто не може знайти. Денис допускає думку, що можливо вона також згоріла, але стосовно силовиків він не може дати об'єктивну оцінку.

«Прикро, що зникають такі люди, а от наші лідери завжди на виду, хоча особисто на барикадах я нікого не бачив, ні Парубія, ні Яроша, нікого».

Стосовно буденного життя Майдану Денис поділився з нами і наступною інформацією. І стало дуже прикро, що все ж таки бічем нашого народу є влада, навіть мінімальне її відчуття змушувало деяких вести себе не зовсім гідно. «Годували нас всіх добре, їжа завжди була смачна, а от що стосовно сигарет, та інших речей: рукавиць, ковдр, посуду, взуття, то часто найновіше і найякісніше забирали собі старшини». Бували такі випадки, коли провокаторами називали тих, хто просто ставив не коректні питання. «Головне, що мають пам'ятати люди, це те, що революцію здійснили ЗВИЧАЙНІ ЛЮДИ, ні лідери, ні сотники з політиками, а прості громадяни нашої держави».

Важко розцінювати саме політичну складову Майдану. Наприклад, справа Булатова у багатьох викликала сумніви. Хтось вірив у його історію, хтось ні. Власну думку розповідач вирішив залишити при собі, але зазначив, що не такий він був понівечений, як про це говорили на перших

порах. «Я просто вважаю, що людям не варто звертати увагу на такі політичні маневри», — каже Денис.

Хоча деякі з наших політиків намагались триматись і поближче до народу. Дуже часто, ще до початку бойових дій, в гості у намети ходив Кличко, пив з людьми чай, розмовляв. «А Арсеній Петрович, це Арсеній Петрович», — говорить посміхаючись. Соболева та Порошенко хлопець бачив майже кожен день на Майдані. Були й негласні учасники — політики. Такі, що на сцені не виступали, на камери не коментували, але ми бачили, як вони постачали майданівців ліками, одягом, харчами, бронжилетами, захисним обмундируванням, палатками та іншими видами допомоги. Ми їх називали тихими політиками. Тихими, бо вони не піарилися на Євромайдані, не набивали собі бали зі сцени, не роздавали коментарі на камери, а політиками, бо це були депутати. Один був зі Львова обраний народним депутатом, Пазиняк прізвище, один з Одеси, теж від Батьківщини, Олександр Дубовой, я їх не знав, але з цікавості запитував у тих депутатів, які знали всіх.

Але все одно бійці та активісти не забувають, що цю історію творили прості українці, ні Європа, ні політики. До такого політика, як Олег Ляшко двоє позиція на Майдані, особисто його майже ніхто не підтримує. Денис вдячний абсолютно кожному, хто хоч щось робив на Майдані і заради нього. Юнак зауважив, що всі ми там, разом з лідерами — звичайна крапля в океані і не треба чийсь заслуги ставити вище за інших. Особливого ставлення до себе заслуговує лише НЕБЕСНА СОТНЯ, та ті, хто власним каліцтвом поплатився за свободу наших громадян.

На звільнення Юлії Тимошенко активісти відреагували позитивно, зазначив Денис. «Юлія Володимирівна відчула на власній шкірі цей кривавий режим. Їй та Луценко прийшлося багато натерпітись від банди Януковича, більше ніж іншим політикам. І вона, на відміну від так званих опозиціонерів, ніколи не ходила до зека тиснути йому руку. З самого початку Тимошенко говорила про необхідність докорінної зміни системи, і ні за яких умов не сприймали компроміси з Януковичем, попереджувала, що з ним домовляться ні про що не можна. Наприкінці, як це не прикро, ми зрозуміли наскільки вона була права. Мирні домовленості трьох опозиціонерів і Віктора Федоровича призвели до сотні смертей і каліцтва тисячі людей».

Ну і звісно, трохи романтики. Всі ми люди, та без любові не обходилось. «Стосунки з жінками на Майдані були безумовно. Відбувалось все це у палатках, та у зручних місцях. Є купа майданівських лав сторі, хтось зустрів свою другу половинку, хтось освідчився, одружився, навіть неодноразово зачинали дітей». Очікуватимемо з нетерпінням на дітей революції».

Розмовляючи з Денисом ми зрозуміли одне — якщо брати інтерв'ю у кожного бійця, сотника, то можна для кожного окремо готувати цілий випуск газети.

Наприкінці ми поговорили на тему майбутнього, що планують робити на Майдані, та наш герой Денис запевнив, що майдан стоятиме доти, поки винуватці не будуть покарані у повній мірі. «Фізично Майдан розійдеться, але об'єднання залишиться назавжди. Мені здається, що навіть і партія «Майдан» скоро з'явиться у Парламенті». Особисто Денис повернеться до рідного Кіровограду, заново вступить в університет, і буде брати активну участь у політичному та соціальному житті міста. «Після того, що я побачив і пережив, я вже просто не зможу СИДІТИ НА ДИВАНІ ТА ПРОСТО СПОСТЕРІГАТИ».

НЕБЕСНИЙ

ВІЧНА СЛАВА ТИМ, ХТО ПОДАРУВАВ

Аратунян Георгій, з Рівного, приблизно 50 років. Менше року тому його дружина Наталія померла від епілептичного нападу, перебуваючи дома наодинці із 1-річною донькою. В той час Георгій був на заробітках за кордоном. Зараз

2-річна донька Ашхен залишилася повною сиротою під опікою сестри Ані (донька від першого шлюбу дружини). Проживав у місті Рівне по вул. Стрицького, 7. Сім'я жила дуже бідно. Георгій планував виїхати на батьківщину у Батумі в Грузію до родини, після того як встановить пам'ятник покійній дружині на її роковини. Загинув 20 лютого 2014 року у Києві.

Байдівський Сергій, 23 роки, працівник магістральних нафтопроводів «Дружба». Загинув від вогнепального поранення в легню 20 лютого 2014 року. Жив у Луцьку, любив своє місто, понад усе любив рідну Україну. Одна із

останніх цитат на його сторінці «ВКонтакте» слова Левка Лук'яненка: «Нація, яка не готова посилати синів на смерть, не виживе...» Загинув від вогнепального поранення на Майдані у Києві 20 лютого.

Бльок Іван, м.Городок Львівська область, 41 рік.

Братушко Олексій Сергійович. 1971 р.н. Суми.

Брезденюк Валерій, 50 років, м. Жмеринка, український підприємець, художник у техніці ебру (малюнки на воді). Вбитий пострілом у спину 18 лютого 2014 року.

Бондарчук Сергій, 52 роки, Старокостянтинів Хмельницької області. Вчитель фізики, голова Старокостянтинівської міської організації (Хмельницька обл.) ВО «Свобода». 20 лютого 2014 року загинув у Києві внаслідок вогнепального поранення, завданого снайпером.

Бондарев Сергій, 32 роки з Краматорська. Програміст. Загинув 18 лютого від 4-х кульових поранень під час перших атак на Майдан. Дружина Світлани на восьмому місяці вагітності.

Вайда Богдан, 58 років. Неодружений. Останнім часом проживав разом з мамою у с. Летня Дрогобицького району. На київський Майдан поїхав 19 лютого. Вже зранку наступного дня, приїхавши до Києва, зателефонував сестрі: «Люба, тут справжня війна! Стріляють...», – після цього розмова обірвалася. Того ж дня по обіді у приймальні Летнянської сільради пролунав телефонний дзвінок. Повідомили про смерть Богдана, який загинув від кулі снайпера-вбивці.

Васильцов Віталій, 1977 року народження. Уродженець с. Гаврилівці, Хмельницької області, що мешкав у с. Жорнівка Києво-Святошинського району Київській області. Був застрелений на вулиці Великій Житомирській. Мав двох дітей.

Варениця Роман, 35 років. З Яворівського району Львівської області. 20 лютого застрелений на вул. Великій Житомирській.

Вербицький Юрій, 51 рік. Працював у відділі сейсмічності Карпатського відділення Інституту геофізики НАН України у Львові. 21/22 січня 2014 викрадений невідомими з Олександрівської лікарні разом з активістом Ігорем Луценко вранці 21 січня 2014 року. Його тіло було знайдено 22 січня в околицях села Гнідин Бориспільського району Київської області зі слідами тортур. За відеосвідченням друга Юрія Вербицького Романа, при опізнанні було очевидно, що ноги перебиті — виднілися кістки, вся спина була синя, обличчя розбите, ребра випирали з правого боку зі шкіри, бо певне були поламані. Офіційною причиною смерті визнано лікарями лікарні — переохолодження.

Веремій В'ячеслав, журналіст газети «Вести», 32 роки. Тітушки вистрелили чоловіку в груди. Він помер в лікарні вранці 19 лютого 2014 року через втрату крові від кульового поранення. Без батька залишився 4-річний син В'ячеслава.

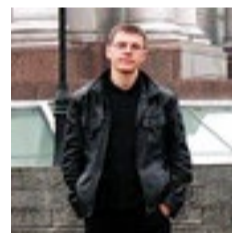
Войтович Назар, 17 років. Студент-третьокурсник кооперативного коледжу в Тернополі. Загинув 20 лютого 2014 року.

Голоднюк Устим, 20 років, місто Збараж, Тернопільська область. Волонтер Демократичного Альянсу. Помер 20 лютого у готелі «Україна» внаслідок вогнепального поранення в голову.

Іван Городнюк, м. Березне, Рівненська область. Помер через хворобу, яку отримав на Майдані (19 лютого Іван повернувся додому з Майдану, адже під час останнього штурму «беркутівцями» його облили водою з водометів і побили. Звернувся до лікарів, почав лікуватися. Але вночі серце молодого чоловіка не витримало і зупинилося.

Гриневич Едуард з Волині, 30 років. Убитий 20 лютого.

Гурик Роман. 19 років. Студент Прикарпатського університету, факультету психології. З Івано-Франківська. 19 лютого 2014 року Романа застрелив снайпер близько 12:15. Чітко у висок.

Сергій Дідич, 44 роки, Депутат Городенківської районної ради Івано-Франківської області від ВО Свобода, 44 роки. Загинув 18 лютого 2014 року.

Дворянець Антоніна, 62-річна мешканка Броварів. 18 лютого її тіло виявили на барикаді, розташованій на вулиці Інститутській, біля верхнього входу в метро «Хрещатик».

СПИСОК НАЦІ МОЖЛИВІСТЬ ВІЛЬНО ДИХАТИ!

Дигдалович Андрій з села Со-кільники (Львівська область), 40 років.

Дзявувський Микола з Шепетівки, 56 років. Вчитель географії та біології, член ВО Свобода. Застрелений на Інститутській 20 лютого снайпером. Брав активну участь у громадсько-політичному житті міста: обирався депутатом міської

ради 1994-1998 років, очолював Спілку підприємців Шепетівщини 2002-2005 років, довгий час працював на викладацькій роботі вчителем географії шепетівської школи-лицею, останній час був помічником народного депутата від ВО «Свобода» Ігоря Сабія. Земляки говорять, що усі зусилля Миколи Дзявувського були спрямовані на патріотичне виховання молоді, він переконував, що в цей нелегкий час неможливо стояти осторонь будь-яких подій, необхідно бути свідомим українцем, будівничим своєї держави.

Дмитрів Ігор з с.Копанки Калушського р-ну Івано-Франківської області. Загинув 20 лютого 2014 року. Йому було лише 30 років. Впродовж кількох годин його безнадійно розшукували. А близько 17:00 із 17-ї лікарні м. Києва надійшла ін-

формація про те, що Ігор Дмитрів помер.

Жоловага Анатолій з м.Дубляни Львівської обл., 33 роки. Застрелений 20 лютого.

Жеребний Володимир, 29 років. Народився у селі Рудок Львівської області. Працівник Вишнянського аграрного коледжу, представник тамтешньої міськради. Загинув 20 лютого 2014 року від снайперської кулі.

Жеребних Анатолій Миколайович, Львівська область, село Рудки.

Жизневський Михайло, 26 років, Родом з Білорусі, звідки виїхав через політичні проблеми. В Україні був бійцем націоналістичної організації УНА-УНСО. Останнім часом жив і працював у Києві та в Білій Церкві. Був задіяний в охороні

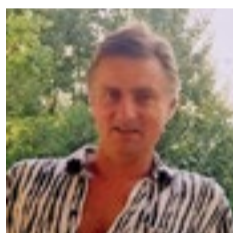
Майдану. 22 січня 2014 загинув під час штурму на вулиці

Грушевського. Отримав наскрізне поранення в серце мисливською кулею.

Захаров Володимир, 57 років. ІТ-спеціаліст. Загинув під час пожежі в офісі Партії регіонів на Липській. За одними даними, чоловік задихнувся від димових шашок після того, як його побили битами, обрізками труб і ногами. За іншими даними, застрелений вистрілом в голову.

Зайко Яків, 73 роки, Житомир. Народний депутат України 1 (12) скликання, головний редактор журналу «Голос громадянина». 18 лютого 2014 року помер від інфаркту, втікаючи від «Беркуту» на вул. Інститутській.

Богдан Ільків, 1963 р.н.; Львівська обл. Пустомитівський район, смт. Щирець. Помер 22 лютого. Він отримав поранення у живіт. Життя Героя рятували 2 дні, але.

Калиняк Богдан, 52 роки, родом з Коломиї, Івано-Франківської області 28 січня 2014 помер у госпіталі в Івано-Франківську. Міський голова Коломиї Ігор Слюзар розповів, що Калиняк 2 місяці з маленькими перервами по чотири дні стояв на Майдані і, маючи рідну сестру в Києві, ходив до неї, щоб відігріватися.

Капінос Олександр, 29 років, активіст ВО «Свобода», село Дунаїв, Тернопільська область. У 2012 році витримав 12 днів без їжі на знак протесту проти «мовного закону». Під час сутичок на Грушевського 18 лютого в нього влучили гранатою, — каже його друг Михайло Згар. — Йому пробили артерію. Сашка госпіталізували, але в лікарні він помер.

Кемський Сергій, 33 роки, з Керчі. Він працював в Інституті політичних та економічних ризиків і перспектив, писав для «Української правди» статті. Загинув 20 лютого 2014 року. У нього залишився син, якому нещодавно виповнився лише рік.

Кіпіані Давид з Грузії. Його тіло знайшли поряд з барикадою біля ЦУМа з двома кульовими пораненнями. Помер у «швидкій». У загиблого залишився маленький син.

Анатолій Корнеєв, с. Гаврилівці, колишній військовий, останні роки з родиною займався землеробством (фермер), голова районного Товариства садівників-городників, на останніх виборах став сільським головою свого села. Помер від кулі снайпера.

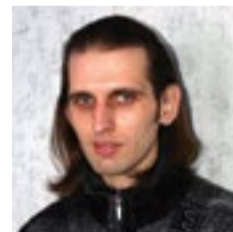
Корчак Андрій зі Стрия, Львівська обл. Помер у від розриву внутрішніх органів після побиття 18 лютого. За словами сестри Ольги, Андрій змалку зростав патріотом. На Майдані був із листопада, завжди стояв на передових. Напередодні загибелі 20 лютого телефонував до брата Юрія та говорив, що має нехороше відчуття. Потім у друге повідомив, що на Інститутській наступає Беркут, а за дві години зателефонував медбрат і сказав, що в Андрія розбита голова, схоже на черепно-мозгову травму, і його не можуть реанімувати. Помер Андрій у столичній лікарні N17. Він походив із сім'ї колишніх репресованих. Був неодружений. Дев'ять років тому поховав батька, жив з 81-річною матір'ю. Працював на місцевих будівництвах. Після звільнення їздив на заробітки до Чехії.

Костенко Ігор, 22 роки, студент-географ, з м. Львова. Загинув 20 лютого 2014 року.

Кішук Володимир, 58 років з Запорізької області. Загинув 18 лютого у Києві під час сутичок між мітингувальниками та «беркутівцями». Проломлена голова в районі потилиці. Тіло виявили у Будинку офіцерів.

Котляр Євген, 33 роки, з Харкова. Як написав у соціальних мережах Володимир Чистилін, його знають у «Зеленому Фронті» по подіях у парку Горького. Був вбитий 20 лютого.

Креман Іван з Кременчуга. Загинув 20 лютого на Інститутській.

Коцюба Віталій зі Львова, 31 рік. Народився в селі Вороблячин Яворівського району Львівської області. Загинув 20 лютого 2014 року від вогнепального поранення. Залишив молоду дружину та двох дітей.

НЕБЕСНИЙ

ВІЧНА СЛАВА ТИМ, ХТО ПОДАРУВАВ

Кульчицький Володимир з Києва, 65 років. Куля пройшла на виліт в серце, застрягла в одязі. Друга влучила йому в живіт.

Лінійчук Олег. Народився 4 червня 1988 року в Вінниці. Закінчив з червоним дипломом Вінницький політех. Помер від крововиливу в мозок після того як його жорстко побили бійці беркута і проломили череп.

Дмитро Максимов. Загинув 18 лютого 2014. Срібний та бронзовий призер з дзюдо Дефлімпійських ігор у Софії. Вибухом гранати йому відірвало руку. Загинув хлопцем від втрати крові у Будинку Профсоюзів.

Мазуренко Павло, 41 рік, відвідував мітинг на Євромайдані. Був побитий охоронцями на даху торгового будинку, що на вулиці Гната Юри. 20 грудня відмовився від госпіталізації швидкою допомогою. Помер 22 грудня в реанімації

Київської міської клінічної лікарні № 12 від двосторонньої пневмонії.

Михайлович Сергій Олександрович, 1989 р.н., м.Конотоп, Сумської обл. Помер від вогнепального поранення в голову 20 лютого 2014 року.

Мельничук Володимир. 22.08.1974 р.н. Помер у 17-тій лікарні від вогнепальних поранень 20 лютого.

Мовчан Андрій, 34 роки, Київ. Працював у театрі ім. Франка освітлювачем, член Демократичного Альянсу. Загинув від вогнепального поранення в голову 20 лютого 2014 року.

Мойсей Василь. 21 рік, активіст Ківерцівської міської організації ВО «Свобода» Волинської області. Загинув 20 лютого 2014 року.

Наумов Володимир Григорович. За позовом серця поїхав на своїй машині на майдан на барикади. Був викрадений і задушений. Знайдений на Трухановім острові.

Нігоян Сергій, 21 рік. Народився і жив у селі Березнуватівка Дніпропетровської області. Його родина переїхала до України, рятуєчись від війни у Нагорному Карабасі. Займався легкою атлетикою та східними єдиноборствами, два курси провчився в Дніпродзержинському коледжі фізичного виховання. На Євромайдан приїхав 8 грудня 2013 року, був задіяний в охороні. 22 січня 2014 загинув під час штурму на вулиці Грушевського. Отримав три вогнепальних поранення картечкою на основі сплаву свинцю — в голову, шию і груди.

Нікулічев Роман, 21 рік, Київ.

Опанасюк Валерій, Рівне, 43 роки. Загинув 20 лютого від снайперської кулі, залишивши дружину вдовою, а чотирьох дітей – сиротами. Найменшій дитині – сину – два роки, найстрашній доньці – 12.

Пагор Дмитро, Хмельницький, 21 рік. Загинув від кулі в голову біля стін СБУ у Хмельницькому близько восьмої години вечора 19 лютого 2014 року.

Павлюк Володимир, Коломия, біля 40 років, 4 поранення.

Іван Пантелєєв, 32 роки, Краматорськ.

Паньків Микола, с.Лапаївка Львівської обл., 39 років.

Парашук Юрій м. Тальне, Черкаська обл, 48 років. В одних списках загиблих значиться, що він був жителем м. Тальне, Черкаська обл. В інших, – що Харкова. Член ВО «Свобода». Отримав кульове поранення у потилицю під час відступу силовиків з барикад на вулиці Інституцькій 20 лютого 2014 року.

Пасхалін Юрій з Черкаської області, 29 років. Загинув 20 лютого 2014 року у Києві від 3-х вогнепальних поранень в спину і пневматичного поранення.

Плекханов Олександр, 22 роки. Загинув 18 лютого. Студент КІСІ. Його мати, коли забирала тіло сина з морга, побила Віктору Януковичу ховати своїх дітей щодня.

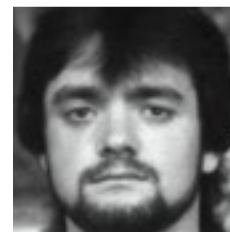
Полянський Леонід, 38 років. Загинув на Майдані. Рідні розповідають, що він був життєрадісним чоловіком і не міг стояти осторонь беззаконня, що відбувається в Україні – тому і ходив на Майдан. У нього залишились діти від двох шлюбів. В останні роки жив і працював у Києві, але похорон буде відбуватись у Жмеринці, звідки родом.

Прохорський Василій, 33 роки. 18 лютого був на Майдані і з того моменту не виходив на зв'язок, був у списку зниклих. Із ФБ: «18.02.14 послеработы в 17 час. поехал на Майдан. В 19 час. уже на связь не выходил. Ночевать не пришел. На работу утром не вышел. Друзьями найдено около Михайловского собора его куртка и телефон. Сегодня ходили на опознание – выбиты зубы, весь синий...» Тіло упізнали 22 лютого 2014 року.

Саєнко Андрій з Фастова (Київська область). Йому було 52 роки.

Сеник Роман, 46 років. Родом з Львівщини, останні роки мешкав у місті Турка. 25 січня 2014 помер у київській лікарні. Під час штурму 22 січня 2014 на вулиці Грушевського він отримав важке вогнепальне поранення в плече. Куля застрягла в легені, руку з роздробленою кісткою довелося ампутувати, організм втратив більше 3,5 літрів крові.

Сердюк Ігор, 40 років. З Кременчука, Полтавська область. Чоловікові вистрелили з обрізу в обличчя. «Він будував барикаду, носив мішки. Під час цього на нього та інших активістів напали тітушки та «беркутівці». Зразу була сутич-

СПИСОК НАЦІЇ МОЖЛИВІСТЬ ВІЛЬНО ДИХАТИ!

ка, потім хтось вистрелив Ігорю в упор в обличчя, — розповів Сергій Полюхович, заступник голови кременчуцького «Майдану».

Синенко Сергій. Активіст Автомайдану Запоріжжя. Батько чотрьох дітей. 13 лютого 2014 автомобіль «Тойота» разом із власником всередині згорів на дорозі між селами Червоний Яр та Івангород в Запорізькому районі. За

попередньою інформацією, займання сталося через те, що невідомий вистрілив у бензобак автомобіля, від чого той спалахнув. Труп було опізнано за аналізом ДНК. У відео зверненні відповідальність за вбивство взяли на себе т.зв. «Привиди Севастополя». На похорони прийшло близько 100 осіб.

Смолянський Віталій з Уманського району, с. Фурманівка. Загинув 20 лютого.

Сольчаник Богдан, 29 років, історик, викладач Українського католицького університету. Працював на кафедрі нової та новітньої історії України УКУ.

Тарасюк Іван, Волинська область, смт Олика, 21 рік. 20 лютого 2014 року загинув на Майдані від вогнепального поранення.

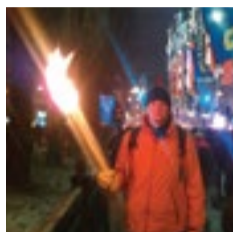
Ткачук Ігор, 39 років. Мешканець Великої Кам'янки Коломийського району Івано-Франківської області. Загинув від пострілу снайпера 20 лютого 2014 року. Осиротіли троє діток – 17 років, 11 та кілька місяців.

Точин Роман, 44 роки, м.Ходорів Львівської області. Загинув на Майдані 20 лютого 2014 року. Залишилась дружина і двоє доньок.

Іван Блюк (або Тур – це прізвище його дружини, але так його теж називали), 40 років. Жив у місті Городок Львівської області. Приватний підприємець. 20 лютого 2014 року на Інститутській він загинув від кулі снайпера. Без батька залишилися донечка і маленький син.

Ушневич Олег, Дрогобич, 31 рік. Загинув 20 лютого. Застрелений снайпером на Інститутській біля Жовтневого палацу. Народився в Дрогобичі в сім'ї працівників ВАТ НПК «Галичина» Михайла та Євгенії Ушневич. Багатьом працівникам нафтопереробного активіст запам'ятався під час похорону його матері у 1985 році: Євгенія Ушневич померла під час пологів, народивши Олегові брата. Тоді трирічний Олег, не усвідомлюючи, що сталося, ніжно та беззахисно тулювся до своєї бабці. На Майдані в Києві Олег Ушневич був з першого дня. Його добре знають на Сколівщині, де після закінчення вишу вчителював. В останні роки виїжджав на заробітки за кордоном.

кам нафтопереробного активіст запам'ятався під час похорону його матері у 1985 році: Євгенія Ушневич померла під час пологів, народивши Олегові брата. Тоді трирічний Олег, не усвідомлюючи, що сталося, ніжно та беззахисно тулювся до своєї бабці. На Майдані в Києві Олег Ушневич був з першого дня. Його добре знають на Сколівщині, де після закінчення вишу вчителював. В останні роки виїжджав на заробітки за кордоном.

Храпаченко Олександр, 27 років, театральний режисер з Рівного. Загинув від кулі снайпера 20 лютого 2014 року.

Хурція Зураб з Грузії, 54 роки. Тіло виявили на барикаді, розташованій на вулиці Інститутській, біля верхнього входу в метро «Хрещатик». Проживав у Кіровограді. Помер від серцевого нападу.

Царьок Олександр з с. Калінін, Васильківський район Київської області. Загинув біля Жовтневого палацу.

Андрій Цептун, 35 років. В ніч на 21 лютого викрали та забили насмерть. Лишилась 8-річна дитина.

Чаплінський Володимир, Обухів. Його дружина працює в дитячому садку, у сім'ї – 2 дітей. Син та мала донька.

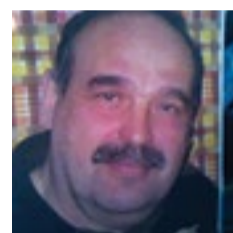
Черненко Андрій, 35 років. З Києва. Загинув 19 лютого 2014 року. Без батька лишилась 7-місячна дитина.

Чміленко Віктор, 53 роки. Жив у Кіровоградській області. Фермер, застрелений снайпером.

Шаповал Сергій з Києва, 45 років. Знайшли померлим в Будинку офіцерів.

Швець Віктор, 57 років, з Київської області. Близько першої години ночі з 18 на 19 лютого отримав три вогнепальні поранення в черевну порожнину на Майдані. Швидка забрала Віктора Миколайовича до лікарні, але він помер по дорозі. Без батька залишилась дитина.

Щербанюк Олександр, Чернівці, 46 років. учасник всіх виборчих перегонів, керівник партійної первинки «Батьківщини». Снайпер вцілів у нього просто біля чернівецького намету «Батьківщини», повідомляє прес-служба

обласної організації партії ВО «Батьківщина». За даними «Буковинської правди» в Чернівцях Олександр Щербанюк працював приватним підприємцем, займався будівництвом, переважно виконував плиточні роботи. В нього залишилась дружина, хвора мама і двоє дітей – син, який навчається в 9-класі та 20-річна донька. Він був дуже активним політичним активістом. На Майдані був з самого початку з перервами.

Шилінг Йосип, 61 рік, з Дрогобича (Львівська область). Разом з дружиною Анною народили та виховали 2 дочок, які подарували дідусяві та бабці чотирьох внучок. За професією – будівельник. Останні роки часто їздив на заробітки до Італії. Дружина Анна працює в Італії. На київський Майдан їздив кілька разів, затримувався там надовго. Хотів жити у вільній, заможній країні – аби внуки не шукали щастя по закордонах. Загинув 20 лютого від пострілу в голову біля Жовтневого палацу.

Дружина Анна працює в Італії. На київський Майдан їздив кілька разів, затримувався там надовго. Хотів жити у вільній, заможній країні – аби внуки не шукали щастя по закордонах. Загинув 20 лютого від пострілу в голову біля Жовтневого палацу.

Шимко Максим. 33 роки, з міста Вінниця. Загинув 20 лютого 2014 року. Останній запис, який чоловік залишив на своїй сторінці у «ВКонтакте» 18 лютого – «За Україну!!!!!!!!!!!!!! Всі хто може їдьте в Київ !!!»

СПОВІДЬ НЕ СОТНИКА 2

Олександр – самобранець, який брав участь у визвольній боротьбі українського народу. 21 січня перший раз приїхав на Майдан підтримати тих, хто був на барикадах на Грушевського. Побувши там пару днів отримав легке поранення і повернувся на пару днів додому. Підлікувавшись, повернувся на Майдан і вкінці став одним із тих, хто приніс нам перемогу.

«Після утворення барикад на Грушевського та тимчасового перемир'я 2 тижні на Майдані було зовсім спокійно. Здавалось, що зовнішній ворог затаївся. Але напруга почала наростати з середини. Наприклад, в Українському домі влаштували щось на кшталт – «3 папірцем ти людина, а без папірця – ніхто». Коли хотіли зайти в Український дім погрітись, відпочити, то у нас відразу питали номер сотні та сотника, хоча багато хлопців були далеко не у межах сотні. Чудом потрапивши туди та трохи поспілкувавшись з іншими ми побачили Майдан з іншого ракурсу. Там звісно були й нормальні люди, були й ті хто не цурався випити. Але точно скажу, за порядком та організацією мало хтось стежив. Все було якимось стихійно, і чесно більше схоже на свавілля. Парубія взагалі жодного разу не було в Українському домі. Та і взагалі, ті хто хотів діяти – просто робили, а ті, хто прийшов у війнушку пограти, бігали по сотням». Бажання діяти не зупиняло звичайних молодиків, наших чудових мужчин нічого не змушувало відходити назад, і навіть те, що вони не мали амуніції і просто без нічого йшли на передову, кожного Божого дня. «Якщо ти в сотні, то тобі через старшину достається амуніція, якщо не в ній, то вибачай, надибай собі сам деінде. І вийшло так, що ті кому потрібно було, йшли з великими руками, а хто у війнушку бігав, той мав все найкраще».

За словами співрозмовника стало зрозуміло, що активна участь наших так званих лідерів закінчувалась рівно там, де починалась лінія вогню. «На барикадах я жодного разу не бачив ні Парубія, ні Яроша, самих сотників бачив рідко. Їх опозиційна політика – активно посилати людей на м'ясо, отакий у них мирний наступ».

Наразі Андрія Парубія визнано одним із неофіційних лідерів Майдану. Але що там думають про інших? «Нехай

буде і Руслана, і ведучий – Євген, він, до речі, єдиний, хто залишився на сцені разом із представниками церкви, коли «Беркут» йшов у наступ».

На передовій активісти часто бачили Луценко. «Я питав у нього нащо ви тягнете Україну та народ в ту Європу, ми самодостатня держава, у нас є все: народ, люди, розум, працюючі руки. На що отримав відповідь, котра зводилась до того, що у нас нічого нема і ми не самодостатні. Він наразі не депутат, але після цих слів багато хто змінив про нього думку, як про можливого народного представника. «Певно він з Луни спустився як так говорить, порізали всі заводи за 22 роки, а тепер і людям ніде собі роботу шукати».

Порошенко, на думку активіста, вміє перекрашуватись у політичний колір. «Він як патифон – вміє говорити, що люди хочуть чути. Особисто я його не слухав, ну що він мені скаже. Тягнибок, Порошенко, Кличко, Яценюк, Ярош, Парубій – постійно світилися на сцені, але не ходили на барикади, ніколи». Хоча були й такі, хто привозив машинами допомогу. Особливо запам'ятався один депутат, який дуже часто привозив продукти харчування, регулярно, ліки, лопатні черенки, які справді нас тоді рятували, адже ми були не озброєні, ми це ті, хто відмовився вступати в сотню. Мені стало цікаво хто цей дядько, і я запитав у Соболева і Руслани, вони відповіли, що це нардеп з цікавим прізвиськом Дубовой, чого мені запам'яталося, бо я назвав Дубовий по українськи, коли наступного разу до нього звернувся з подякою, а він мене поправив, говорить ні хлопче, я Дубовой. Ми посміялися і я запитав, а чому Ви тихо приїждите, все вивозите, а на сцені не виступаєте? А він говорить, що на крові не піаряться.

«Не можна Раду зараз наповнити героями. Ними стали ті, хто наразі поклав своє життя. Навіть я, будучи в епіцентрі, поранений, зараз говорячи з вами, не вважаю себе героєм. Це обов'язок будь-якого чоловіка – захищати Україну, свій народ, бо хто як не ми. Раніше я голосував за Тягнибока, а тепер буду за Тимошенко. Вона відсиділа за всю опозицію і лапу цьому нелюду не тиснула. І тих кроликів попереджала не сідайте з ним за перемовини. В неї на нього особливий з Луценком зуб. І я вдячний їй за те,

що вона закликала нас залишатися. Щось там в нутрі не гоже коїться. Хтось зливає її навіть на волі і нас теж.»

В ніч з 18 на 19 лютого, як не дивно, Майдан зберегли звичайні люди. Ні правого сектору, ні Сотень, ні Самооборни не було. Деякі сотники діяли самостійно, але перемога творена руками не організованих формувань, а саме звичайними громадянами. У афганців Олександр бачив гвинтівку, «калаш», вони також намагались допомагати чим могли.

Зараз дуже важко говорити про настрої Майдану. Люди просто хочуть перемогти остаточно і назавжди. Народ достатньо «паралельно» реагує на Юлію Тимошенко, хто за, хто проти, у всіх різні думки. Звісно вона сильний лідер, її знає весь світ, вона має досвід. Звісно, всі хто був на Майдані стояли за ідею, але не може бути так, що всі з тіста білого і чисті як сльоза. Можливо і були такі випадки коли комусь приплачували, за зайвий клопіт, але ніхто нікому фіксованих зарплат не видавав.

З Автомайданівцями було приємно співпрацювати, вони дуже мобільні, спритні, допомагали чим могли. Ніколи нічого не бояться, завжди активні. А от з Булатовим питання складніше, хтось думає, що його історія не відповідає дійсності. Але на думку нашого героя це все правда.

Доводилось навіть спілкуватись з міліціонерами. «Я їм казав, що ми стоїмо за ідею. А вони у відповідь про те, що у них приказ. Їм треба все розжувати, як маленькій дитині. ВВШники не дуже впевнені у своїй позиції. Я їм кажу, що ми за правду, за свободу, а ви за що? Розмовляючи з ними і пояснюючи їм власну позицію, я зрозумів, що з ними можна говорити і домовитись».

На жаль наш доповідач не спростував інформацію про те, що у Профспілках досі є трупи. Вони дійсно там, зараз очікують спеціальну службу, що зможе навести там лад і розібратись по факту.

«Я буду на Майдані до переможного кінця, і хочу порадити політикам одне. Якщо політики будуть битися за крісло, то на вибори ніхто не прийде. Поки остаточно із власним вибором мені визначитись важко».

Дякуємо Олександрю за нашу розмову і за його відвагу, дякуємо всім тих, хто зберіг для нас Вільну Україну!

ЩО ГОВОРЯТЬ НЕОФІЦІЙНІ ЛІДЕРИ МАЙДАНУ ПРО СВОЮ ДІЯЛЬНІСТЬ ТА ПЛАНИ НА МАЙБУТНЄ

Андрій Парубій – комендант Самооборони Майдану.

«Євромайдан в Україні не розійдеться до повного перезавантаження влади, крім зміни влади, домагатимуся виконання й усіх інших вимог, у тому числі покарання винних за вбивства, тортури, ув'язнення активістів тощо».

Руслана – співачка, громадська активістка.

«Вітаю на свободі Сергія Павличенка! Дуже хочеться вірити, що тюрма, як символ сучасної України, відходить у минуле.»

«Шановна громадо, шановні народні депутати. Я вчора абсолютно недвозначно оголосила, що не планую брати участі в Уряді. Критерії для кандидатур, що мали б взяти участь в роботі Уряду, були сформовані Колом Народної Довіри Майдану. Там є і мій підпис. Я не відповідаю цим критеріям, і вже багато разів заявляла про те, що у мене нема планів йти у політику. Я залишаюсь Волонтером Майдану. А Майдан залишає за собою право контролю за формуванням органів Влади і інших законодавчих актів згідно 5-ої статті Конституції».

Святослав Шевчук – предстоятель Української греко-католицької церкви.

Предстоятель УГКЦ категорично не погоджується з тими, хто називає маніфестантів екстремістами чи терористами. «Хочу наголосити, що це були мирні протести мирних людей. Характеристикою Майдану була його релігійна складова: люди молились кожного дня, а коли снайпери відкрили вогонь по мітингувальниках, люди шукали священика, щоб

приступити до сповіді. Хіба так поведуться терористи?».

Степан Кубів – щойно призначений на посаду голови НБУ.

«Я та вся система НБУ буде віддано, чесно та прозоро працювати. Я персонально обіцяю вам і надалі свою відповідальність, відкритість та доступність. Ми повинні з вами навести лад в Україні. Слава героям Майдану! Про усі новини, рішення повідомлятимусь».

Автомайдан. Українська правда передає, що 23 лютого вони оголосили про перехід в опозицію до нової влади.

«Ми контролювали тих – попередніх, і тепер будемо так само контролювати вас, – наголосив він. – Ми будемо дивитися за кожним з вас!».

«Нехай кожен з урядовців, нових урядовців, усвідомить, що йде до влади працювати на національні інтереси, а не на власний бізнес. Бізнес окремо, влада – окремо. Ми будемо за цим стежити – за зростанням ваших статків», – заявив Куба.

Також активіст попередив, що Автомайдан не прийме від нової влади жодних привілеїв у пересуванні дорогами міста.

«Жодного кортежу! Ні для кого! Поспішаєте кудись – сідайте на метро!», – заявив він.

Юрій Луценко – політик.

«Подальші кадрові рішення ВР необхідно узгоджувати з Майданом. Тим більше неприйнятним буде входження у владу тих, хто роками вірно служив диктатору. Я вважаю необхідним ПУБЛІЧНО обговорити кандидатуру Прем'єр-міністра, склад Уряду, його стратегічний план

дій. Треба ввести нове правило в українській політиці: народ наймає політиків під конкретне завдання. Такими завданнями нового Кабінету Міністрів має стати: негайне підписання Угоди про Асоціацію з ЄС; розформування ГПУ, МВС та судів і набір нового персоналу через детектор брехні. Має бути створена національна та місцева поліція. Притягнення до відповідальності на суді присяжних усіх винних за: а) узурпацію влади шляхом конституційного перевороту в 2010 році (підозрюється Янукович, його Адміністрація, тодішнє керівництво ВР, судді КС, склад КМ, керівники держадміністрацій); б) прийняття і виконання фашистських по суті законів 16.01.2014 (підозрюються депутати ПР та КПУ, прокурори, міліція, судді); в) застосування сили, катування та вбивство демонстрантів Майдану (підозрюються керівники і особовий склад силових відомств, судді, прокурори). Уряд має оголосити пріоритети економічної та соціальної політики. Скасування всіх пільг, відкриті реєстри власності з кінцевим бенефіціаром, спрощення податкових процедур та дозвільних правил – вітаються. Суперважливими для цілісності України є питання фінансового забезпечення реального самоврядування, інтеграційна культурно-освітня політика. Новий Уряд має припинити українську війну і сепаратизм. Суспільство має знати плани забезпечення свободи слова. Це і буде введенням європейських правил в політику замість візантійщини».